

ဒဂုန်ရွှေများ ဆိတ်ငြိမ်သောနှိပ်ကြီး

နှင့်
မြင်ရင်ဆန်းကြယ်
ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား (၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြုံး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "

ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စ ဝီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍ တွင် စတင်ဖော်ပြခဲ့ရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့ အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက် ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇ င်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တ စ်ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Se cret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင် ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထု တ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရှပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာဦး ထိန် လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြား ရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုး သမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင်သ တင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လ က်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉ ၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွ င်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်း

သား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြုံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည် ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည် ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည် ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ အသက် (၈၇) နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အ

ပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ။

ဆိတ်ငြိမ်သောအိမ်ကြီး

ယခု ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော ဝတ္ထုသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူး ဉာဏ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်၏ ယုံကြည်လော က်သော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့ရ သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်၏ ထံသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက် ပါသဖြင့် ၎င်း၏ အကြောင်းအရာအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို လူအများ သိရှိစေရ န် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ပေါ်၍ ကျော်စောသော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထု အဖြစ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ ကြောင်း။

အလွန်တရာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော ဇူလိုင်လ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်တိုက်သို့ မသွားမီ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းစားပွဲ တွင် ထိုင်လျက် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်လျက်ရှိသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားပြီးနောက် အပြင်ဘက်မှ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ပြီးနေသော မိုးသံကို နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် မြောက်လေ နှင့် ရောစပ်ပြီးလျှင် အိမ်ပြတင်းများကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ အိမ်ဘေး မှန်ပြတင်းများ သည် ကွဲပေါက်၍ သွားလုမတတ် ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ သွားသော ရထားသံများကို လည်းကောင်း၊ မိုးချုန်းသောအသံ များကို လည်းကောင်း ကြားရလေ၏။ နံနက် (၈) နာရီအချိန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း နေဝင်ခါနီးကဲ့သို့ အနည်းငယ် မှောင်လျက် ရှိသည်

ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်စစ်ရောင်သည် မှန်ပြတင်းများကို ဖြတ်၍ အခန်းတွင်း၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဝင်းထိန် တောက်ပ၍ သွားလေ၏။

ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ် အခန်းပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အစေခံအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ စာပို့ကုလား တစ်ယောက်သည် မကြာမီ ကျွန်တော်၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက် လာလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့ သူဌေးတိုက်တစ်တိုက်၌ စာရေးအလုပ်ဖြင့် အသက် မွေးမြူနေထိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ဆွေမျိုးဉာတိ သင်္ဂဟမှ စ၍ ကျွန်တော်နှင့် စာပေးစာယူ ဆက်သွယ်သူ အလွန်နည်းပါး၍ ကျွန်တော့်ထံ စာပို့ကုလား ဝင်လာသည် ကိုပင် ပထမ၌ ထိတ်လန့်အံ့သြမိပေ၏။

စာပို့ကုလားလည်း ကျွန်တော့်အား အရိုအသေပေးပြီးလျှင် သတင်းစာကဲ့သို့ အလွတ်စာရွက်များကို လိပ်ထားသော အရာတစ်ခုနှင့် အလျား ၂ ပေ၊ အနံအား ဖြင့် လေးလက်မခန့်ရှိသော ထင်းရှူးသေတ္တာ ကလေးတစ်လုံးကို ပေးပြီးလျှင် အလွန်ပျင်းရိလှသော အမူအရာဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပထမရှေးဦးစွာပင် ချိပ်တံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်လျက်ရှိသော သေတ္တာငယ်ကို ကြည့်ရှုလေရာ ၎င်း၏ အပေါ်ဖုံး စက္ကူတွင် အလွန်လှပသေသပ်သော လက်ရေးဖြင့် ကျွန်တော့်၏ နာမည်၊ နေရပ်များကို လိပ်တပ်လျက်။ စာတိုက်တံဆိပ်များမှာ လည်း မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) စာတိုက်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားလေ၏။ အခြားစာ တစ်ခုမှာ လည်း သေတ္တာငယ်ပေါ်တွင် ရေးသောလက်ရေးနှင့် ပင် ထိုနည်းအတူ လိပ်တပ်လျက် စာတိုက်တံဆိပ် မှာ လည်း မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)စာတိုက်က တံဆိပ်ပင်

ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်လည်း စာရွက်လိပ်ကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရာ မျက်နှာ (၃၀) ခန့် ရှိ ။ ဝတ္ထုကဲ့သို့ ရေးသားထားသော မြန်မာစာများ နှင့် ကျွန်တော့်နာမည်ဖြင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ပထမဦးစွာ စာကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရှုရာ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည် ။

မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)။

၁၉ ခု၊ ဇူလိုင်လ ရက်။

မိတ်ဆွေကြီးကိုမြင့်။

ခင်ဗျားသည် ယခု စာနှင့် တကွ ကျွန်တော့်၏ အဖြစ်အပျက်များ တို့ ကို ဖတ်ရှုတွေ့မြင်ရသောအခါ များ စွာအံ့သြမိပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းနေစဉ်ကပင် အလွန်ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို အခြားလူများ မသိရှိမီ မိတ်ဆွေအား ဖွင့်၍ ပြောလိုပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေနှင့် အတူ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက် မြို့အုပ်အဖြစ်ဖြင့် မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရပါသည် ။ ပထမ၌ မိတ်ဆွေထံ စာများ ရေးမည် ကြံစည်သော်လည်း မိတ်ဆွေ၏ နေရပ်ကို အသေအချာ မသိရသဖြင့် စာမရေးရဘဲ နေခဲ့သည် ကို အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည် ။

ယခု စာနှင့် အတူ ပေးပို့လိုက်သော စာရွက်များမှာ ကျွန်တော့်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ များ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရေးခြင်းတွင် မကျွမ်းကျင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်၏ အဖြစ်အပျက်များ တို့ ကို အကြမ်းအားဖြင့်သာ ရေးသားပေးလိုက်ရပါသည် ။ သို့ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေကြီးမှာ ကျောင်းနေစဉ်အခါကပင် ဝတ္ထုရေးခြင်း

တွင် ဝါသနာပါသဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ တို့ ကို အထမြောက် အောင်မြင်စွာပင် ရေးခဲ့ဖူးကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိရှိရပါသဖြင့် ယခု စာများ တွင် ပါသော ကျွန်တော့်၏ အဖြစ်အပျက်များကို မိတ်ဆွေကြီးက ဝတ္ထုဖြစ်အောင် စီစဉ်ရေးသားပြီးလျှင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျော်စောသော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်စောင် တွင် ထည့်သွင်းစေလိုပါကြောင်း။ သို့သော်လည်း နာမည်များကို ပြောင်းလွှဲထည့် သွင်းပေးမှ သာလျှင် ကျွန်တော် ခွင့်ပြုနိုင်ပါမည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော့်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသား ထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ကိုမျှ မထိခိုက်သည့် ပြင် အစိုးရနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်။ ၎င်းအဖြစ်အပျက်များကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် မယုံကြည်ခဲ့ပါမူ ယခု စာနှင့် အတူ ပို့လိုက်သော သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်၍ ကြည့်ပါလေ။ မိတ်ဆွေ၏ နေရပ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ၏ သူငယ်ချင်း ရေနံချောင်းမြို့ရှိ ဘီ-အို-စီ စာရေးကြီး မောင်ဘချစ်က ပြော၍ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ နောင်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ထံ ကျန်းမာကြောင်း မကြာမကြာရေးပါ။ ကျွန်တော်၏ နေရပ် ကိုလည်း ယခုစာထဲတွင် အသေအချာ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောပြသည့် အတိုင်း အထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါလေ ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်။

ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကွဲကွာပြီးနေသော သူငယ်ချင်း မြို့အုပ် မောင်ဘလှိုင်၏ စာများကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ၎င်း၏ အဖြစ်

အပျက်များကိုရေးထားသောစာရွက်များကို များစွာဖတ်လိုလှသဖြင့် ဖတ်ကြည့်လေရာ မောင်ဘလိုင်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာများကဲ့သို့ ဖွဲ့နွဲ့စီကုံး၍ မရေးငြားသော်လည်း ထင်ရှားပီသသော လက်ရေးများဖြင့် သေချာကျနစွာ ရေးထားသည့် အပြင် ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများမှာ လည်း လွန်စွာထူးဆန်းလှသဖြင့် ဖတ်ရှု၍ ကောင်းသော ကြောင့် ဝတ္ထုအဆုံးသတ်သော အခါမှ သတိရပါကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ မောင်ဘလိုင်၏ ဝတ္ထုကိုဖတ်နေသည့် ကျွန်တော်မှာ အထက်လူကြီးများ ၏ အပြစ်တင်ခြင်းကို ခံရပါသည်။

၎င်းဝတ္ထုကိုဖတ်၍ အဆုံးသတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ချိပ်တံဆိပ်များ ခတ်နှိပ်လျက်ရှိသော သေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရှုရာ အလွန်ထူးဆန်းပေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းသေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထပြီးလျှင် နောက်သို့ထ၍ ခုန်မိပါကြောင်း။

၎င်းအရာဝတ္ထုမှာ အခြားမဟုတ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုချေသော် ပဲလွန်းမြွေသီးကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမှာ သစ်ပင်တစ်ခုမှ နွယ်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိ၍ အရောင်အဆင်းမှာ မကြွေသို့ အကွက်အကွက် အရောင်ထလျက် အစိမ်းပုပ်ရောင်နှင့် အညိုရောင်ရောစပ်ပြီးလျှင် ကြိပ်ကဲ့သို့ အဆစ် အဆစ်ရှိပေ၏။ အတွင်းတွင် အခေါင်းမဟုတ်ဘဲ အလွန်ပျစ်ချွေသော အစေးတစ်မျိုးဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ နှာခေါင်းဖြင့် နမ်း၍ ကြည့်ခဲ့ပါမူ အလွန်မွန်သော အနံ့တစ်မျိုး ရရှိလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဤထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုများကို ကြည့်ရှုပြီးလေလျှင် မောင်ဘလိုင်၏ အဖြစ်အပျက်များ သည် ဟုတ်တန်ရာ၏ ဟု

အောက်မေ့ပြီးလျှင် ယခု ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် ရေးသား
ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း။

မောင်မြင့်
မောင်ဘလိုင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ။
မေမြို့ (ပြင်လွင်ဦးလွင်တွင် ဖြစ်ပျက်ပုံ)

ယခုနှစ်မှ ပြန်၍ ရေတွက်သည် ရှိသော် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်လောက်၌ ယခု မေမြို့ဟု ခေါ်သော အရပ်ဒေသမှာ ယခုအခါကဲ့သို့ ဥ ရောပတိုက်သားများ များ စွာမရှိသေးချေ။ လမ်းများမှာ လည်း ကျောက် လမ်း မဟုတ်ဘဲ အချို့နေရာများ တွင် ထူထပ်သော ထင်းရှူးတောကြီးများ ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည် ဖြစ်ရာ မြို့စွန်မြို့နားများ တွင် တစ်ခါတစ်ရံ သားရဲတိရစ္ဆာန်များကိုပင် တွေ့ရှိရ လေသည် ။ မေမြို့သည် တောင်စခန်းများ ဖြစ်သည့် အလျောက် ရာသီဥ တုမှာ အလွန်ပင်အေးမြလျက် ဆောင်းတွင်းအခါများ တွင် ထူထပ်သော ဆီးနှင်း များ သည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ပိတ်ဖုံးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ယခု မြို့ပတ်လမ်းဟု ခေါ်သော လမ်းတွင် အလွန်ကျယ်ဝန်း သောခြံကြီးတစ်ခြံ၏ မုခ်ဝင်ဝတွင် "SILENT HOUSE" ဟု ဆိုင်းဘုတ်တစ်ချပ် ဆွဲကပ်ထားသည် ကို တွေ့ မြင်နိုင်လေသည် ။

ထိုခြံကြီး၏ အရပ်လေးမျက်နှာ ဝင်းတံခါးများ တွင် လည်း "အခွင့်မရှိမဝင်ရ" ဟူသောစာများ ဆွဲကပ်ထားသည် ကို မြင်နိုင်လေသည် ။

၎င်းခြံကြီးမ၌ မှန်းခြေအားဖြင့် စတုရန်းတစ်ဧကလောက် ကျယ်ဝန်းပြီးလျှင် ထူထပ်သော သစ်ပင်ချုံနွယ် များ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်

ရှိလေသည်။ ။ ၎င်းခြံကြီး၏ အလယ်တွင် လူနေသော အိမ်တစ်လုံး ရှိသည် ဟု ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ၎င်းအိမ်မှာ မည်သူမည်ဝါနေထိုင်သည်၊ လူမည်မျှရှိသည်၊ မည်ကဲ့သို့ ဆောက် လုပ်ထားသည် ဟူ၍ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ တပ်အပ်သေချာ မသိချေ။ ၎င်းအိမ်နှင့် ခြံများကို ဗိုလ်ကပြားကြီး တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည် ဟူ၍ သိရလေသည်။ ။

(ယခု နေရာကစ၍ ကျွန်တော်ဟု ရေးသားလျှင် မြို့အုပ်မောင်ဘလို့ င်ဟူ၍ မှတ်ပါ။)

၎င်း ဗိုလ်ကပြားကြီးမှာ ယခု ဖော်ပြသော "SILENT HOUSE" ခေါ် အိမ်ကြီးတွင် (၁၀) နှစ်ခန့်မျှ ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ပြီးနောက် ထိုအိမ်ကြီးကို မြန်မာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းကို သိရလေသည်။ ။

ဤအခြင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့် နောက်များ မကြာမီ ကျွန်တော်လည်း မေမြို့သို့ မြို့အုပ်၏ ရာထူးဖြင့် သွားရောက်ရပါကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ငယ်စဉ် အခါကပင် မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးပြီးသည့် နောက် ပညာကို လိုလားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်၍ သင်ကြားခဲ့ရာ B.A အတန်းကို ကောင်းမွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ B.A အတန်းကို အောင်မြင်ပြီးနောက် မြို့အုပ်အလုပ်ကို ရရှိသဖြင့် ကျွန်တော်၏ နေရင်းဖြစ်သော ပြည်မြို့မှ မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးလျှင် နေထိုင်ခဲ့ပါကြောင်း။

ကျွန်တော်မှာ မြို့အုပ်၏ ရာထူးကိုရသည့် တိုင်အောင်ပင် အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သွားရေးလာရေး၊ စားသောက်ရေးနှင့် လွန်စွာပင် ကျပ်တည်းခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မေမြို့သို့ရောက်သောအခါ အသိအကျွမ်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိသဖြင့် ဝန်စည်စလယ် အထုပ်အပိုးများကို ဘူတာရုံ၌ အစေခံနှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင်

င် ရထားတစ်စီးကိုငှား၍ မြို့၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရန်နှင့် မိမိနေထိုင်ရန် အိမ်တစ်လုံးကိုလည်း ငှားရမ်းရန် ဘူတာရုံမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရထားသည် လည်း မြို့ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင့် သွားရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်းမြို့ကို တစ်ခါဘူးမျှ မရောက်ဘူးသဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် အိမ်များ ပေါ်သို့ နွယ်တက်လျက်ရှိသော ပန်းနွယ်ပင်များကို ကြည့်ရှုရင်း လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဤကဲ့သို့ အစဉ် သဖြင့် သွားလေသော် ကျွန်တော်လည်း မည်သည့် အိမ်သည် လွတ်လပ်၍ ငှား ရမ်းနေထိုင်ရန် သင့်လျော်ပါမည်နည်းဟု စိတ်ကူးလျက် လိုက်ပါသွားစဉ် ကံအား လျော်စွာ လမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် တိုက်ခံအိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ ဝင်းခြံ အဝင်ဝတွင် To Let အိမ်ငှားရန်ရှိသည် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဤကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလေလျှင် များ စွာဝမ်းမြောက်လျက် ရထားကို ခေတ္တရပ် စေပြီးလျှင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ ထိုဝင်းခြံအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိမ်စောင့်သော ဒရဝမ်ကုလားသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် အနည်းငယ် အံ့သြ သောမျက်နှာနှင့် ရိုသေစွာ ဆလံပေးပြီးလျှင် အဘယ်ကိစ္စနှင့် လာရောက် ကြောင်းကိုမေးမြန်းရာ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်သဖြင့် အိမ်ငှားရန်ပင် ဝင်လာကြောင်းကို ပြောလေလျှင် ဒရဝမ်ကုလားလည်း ၎င်းအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင် သူမှာ မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ၎င်းမိန်းမမှာ လည်း အသက်အရွယ် (၂၀)ခန့်မျှသာ လျှင်ရှိ၍ ယခုအိမ်နှင့် အနီးတွင် ကပ်လျက်ရှိသော "SILENT HOUSE" ခေါ် ခြံကြီး၏ အထဲတွင် နေထိုင်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုမိန်းမ ထံသို့ ကျွန်တော့်အား ယခု ခေါ်သွားစေရန်အကြောင်းကို ပြောပြရာ ဒရဝမ် ကုလားသည် အိမ်ခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို ကျော်ပြီးလျှင် ရှေ့လမ်းပြ ခေါ်သွား

သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းသွားရသော လမ်းများမှာ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော်လည်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပြီးလျှင် အချို့နေရာများမှာ ထူထပ်သော ချုံကြီးများ ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေ၏။

အချို့သော နေရာများ တွင် အလွန်လှပမွှေးကြိုင်သော ပန်းပင်များ တို့ သည် တောပန်းများကဲ့သို့ အလေ့ကျ ပေါက်လျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ အမျိုးမျိုးသော ပန်း အနံ့တို့ ကို ရှူရှိုက်မိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ခေါ်သွားရာကို က် (၂၀၀) ကျော်ကျော်မျှ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးဖြင့် ကွေ့ကောက်စွာ သွားပြီးသော် တိုက်တစ်တိုက်သို့ ရောက် လာလေ၏။

၎င်းတိုက်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်၍ အစိမ်းရောင် ဆေးသုတ်လိမ်းထားသည် ဖြစ်ရာ ခြံဝင်းတွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်သစ်ရွက်တို့ ၏ အရောင်ဖြင့် ရောစပ်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပင် မြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလေ၏။ ဒရဝမ်လည်း အိမ်ကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက်ခေါက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ အတန်ကြာလျှင် တိုက်တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာ၍ အလွန်လှပသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်သည် တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်၍ ထိုမိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုနည်းအတူ မိန်းမပျိုကလေးမှာလည်း ကြက်သေ သေပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကိုပင် အတန်ကြာအောင် စိုက်၍ ကြည့်နေ

သည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပင် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင်

ကြည့်ရှုနေကြပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် သတိရ၍ မျက်နှာကို အောက်သို့ ငုံ့ပြီးလျှင် ...

"ဟိုဘက်ခြံက အိမ်ဟာ သည် က နှမရဲ့ အိမ်ပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်ငှားချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ"

"ငှားတာပေါ့ရှင်။ သည် မှာ စကားပြောဆိုလို့ မကောင်းပါဘူး။ အိမ်ထဲကို ကြွပါ" ဟု ပြောဆိုကာ ခေါ်သွားလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း ဒရဝမ်ကုလားအား ငွေများ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမပျိုကလေး ခေါ်သွားရာ အိမ်တွင်းသို့ လိုက်ပါ သွားရလေ၏။

အိမ်တွင်းသို့ရောက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားမိလေလျှင် ကျွန်တော် လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ထိုသူငယ်မကလေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အမှတ်တမဲ့ပင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေရာ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေသူ မိန်းမပျိုကလေးမှာ အရွယ်အားဖြင့် (၂၀) ကျော်မျှသာရှိပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ များစွာ မချောမောလှသော်လည်း အလွန်ကျက်သရေရှိသော မျက်လုံးမျက်ခုံး ရှိနေ၏။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ လည်း လွန်စွာ ဣန္ဒြေရပြီးလျှင် စကားပြောသောအခါတို့ ၌ ပြုံးရယ်လျက် ချိုသာရွှင်ပျစွာ ပြောဆိုတတ်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် လူပျိုကြီးလုပ်၍ ယခု အသက် (၂၅) နှစ်သို့တိုင်အောင်ရောက်၍ လာချေပြီ။ အလွန်တရာဂိုက်ကျသော ရန်ကုန်သူ၊ ယဉ်ကျေးသော မန္တလေးသူများကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သော်လည်း ယခု မိန်းမပျိုကလေးကဲ့သို့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားရှိသော မိန်းမကို မတွေ့ခဲ့ဘူးချေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် မှာ လည်း ငါးရုံ ကိုယ်လုံးကဲ့သို့ အဆစ်အမြစ် ပြေပြစ်ကျနပြီးလျှင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ရိုးရိုးသားသားနှင့် ပင် များစွာကြည့်ရှု၍ ကောင်းလှပေ၏။

ကျွန်တော်လည်း (၁၀) မိနစ်ခန့်မျှ ထိုမိန်းမပျိုကလေးနှင့် အခြား ထွေရာလေးပါး စကားများကို ပြောဆိုလျက် ရှိရာ မိန်းမပျိုကလေးသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးကာ ပြုံးရယ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် "အို ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ ရှင်၊ အိမ်ငှားဖို့ အကြောင်းကိုတောင် မေ့သွားပြီ။ သည် လိုရှင် ... သည် အိမ်ကို ကျွန်မ ပိုင်ပေမယ့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကျွန်မတို့ အဒေါ်ကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ ... နှမရယ် တိုင်ပင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ... သူက မငှားဘူးဆိုလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

"အို ... ကျွန်မတို့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ အင်မတန် သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်ရှင်။"

ရှင်နှင့် တွေ့လို့ စကားပြောရလျှင် ငှားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဆိတ်ကလေး သည်းခံပြီးထိုင်ပါဦးရှင်။ ကျွန်မ ရေနွေးအိုးကလေး တည်လိုက်ပါဦးမယ်" ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်တော့်အား ရွှင်ပြုံးလျက်ရှိသော မျက်လုံးကလေးဖြင့် ကြည့်ကာ နောက်ဖေးခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ သားနားစွာ ဝတ်စားထားလျက်ရှိသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးလျှင် အမည်၊ နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်များ နှင့် တကွ မေးမြန်း စုံစမ်းပြီးသောအခါ သဘောကျသည့် လက္ခဏာဖြင့် အထက်အဆိုပါ အိမ်ကို ငှားရမ်းလိုက ငှားရမ်းပါမည့် အကြောင်း၊ အခြားသူများ လာရောက်၍ ငှားရမ်းသော်လည်း လူကို သဘောမကျသဖြင့် မငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ မူ ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အရေးအကြောင်းရှိက အားထားကူညီရန် မျှော်လင့်သောကြောင့် သာ ယခုအဖိုးငွေနှင့် ငှားပါမည် ပြောဆိုရာ ကျွန်

တော့်မှာ နောက်ဆုံး၌ ထိုအိမ်ကို တစ်လ (၃၀) နှင့် ဈေးတည့်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ၎င်းမိန်းမကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိသော်လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့် တောင့်တလျက် ရှိသော မျက်နှာကလေးသည် ပေါ်လာခဲ့ သဖြင့် များစွာစိတ်ပျက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ကျွန်တော်လည်း မိန်းမကြီးအား နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ယခုညနေပင် ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းများကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပါမည့် အကြောင်း ပြောဆိုကာ နေရာမှ ထလာသော် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လှေကားနှစ်ထစ်၊ သုံးထစ်မျှဆင်းမိလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ယခင်ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော မိန်းမပျိုလေးသည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လျက်နေသည် ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာကို ခပ်ပြီးပြီးထားလျက် ပြန်ပါတော့မည့် အကြောင်း နှုတ်ဆက်လျက် ရှိရာ ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် ကျွန်တော့်အား အနည်းငယ် ဂရုစိုက်သည့် မျက်နှာ ထားဖြင့် "ကောင်းပါပြီ ... ရှင်၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဈေးတည့်ကြပြီ မဟုတ်လား"

"ငှားပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ကနေ့ညနေပဲ ကျွန်တော် ပြောင်းခဲ့ပါမယ်"

"ကောင်းပါလေရဲ့ ရှင်။ ရှင် သည် အိမ်ကို ရောက်လာတာ ကျွန်မတို့ မိန်းမ သားချည်းနေရတော့ အားကိုးတစ်ခုရတာပါပဲ"

"အားထားပါ ... ခင်ဗျာ။ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်ကဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်" ဟု ပြောဆိုကာ လှေကားပေါ်မှာ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း စီးလာခဲ့သော ရထားနှင့် ပင် ဘူတာရုံသို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ယူစရာရှိသော ဝန်စည်စလယ် များကို ယူ၍ အစေခံဘိုးလူနှင့် အတူ ထိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်သို့ရောက်

လျှင် အစေခံဘိုးလူ အား အမှိုက်သရိုက် စသည် တို့ ကို ရှင်းလင်းစေပြီး သော် ကောင်းမွန် အေးချမ်းစွာနှင့် ပင် နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအိမ်၌ နေထိုင်ခဲ့သည် မှာ တစ်လမျှရှိခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူမိန်းမပျိုမှာ မမေတင်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ပုမှာ မမေတင်အဒေါ် ဖြစ်၍ မမေတင်၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီး သေဆုံးသည် နေ့မှ စကာ "SILENT HOUSE" ခေါ် အိမ်ကြီးတွင် အတူတကွ နေထိုင်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တော် လည်း ဤကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ ဒေါ်ပု၊ မမေတင်တို့ နှင့် တစ်စတစ်စ အကျွမ်းတဝင် ရှိ လာပြီးလျှင် မမေတင်မှာ မူ ကျွန်တော့်အား များ စွာဂရုစိုက်ရှာလေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ၎င်းတို့ နှင့် ပတ်သက်သော အိမ်မှုကိစ္စများ တို့ ကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်သဖြင့် မမေတင်မှာ ကျွန်တော့်အား မောင်ကြီးကဲ့သို့ သဘောထားကာ တစ်ခါတစ်ရံ တနင်္ဂနွေနေ့များ ၌ ထမင်းဟင်းများကိုပင် အထူးသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်၍ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်၍ ကျွေးမွေးရှာပေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ မြို့အုပ်ရာထူးဖြင့် နေထိုင်ပြီးလျှင် ဂုဏ်ပကာသနအား ဖြင့် မော်ကြားဖို့ ရန် ရှိသော်ငြားလည်း အိမ်ထောင် ပစ္စည်းနှင့် တကွ ရှာဖွေ၍ စုဆောင်းရရှိသော ဥစ္စာပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းမည့် သူ အိမ်ရှင်မ မရှိသဖြင့် ရသမျှသော လစာငွေများ သည် အချည်းနှီးဖြစ်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ယခုဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ လူပျိုကြီး အဖြစ်ဖြင့် အရိုးထုတ်ရ ပေတော့အံ့ဟု စိတ်နှလုံးကို သန့်ဠာန်ချသော်လည်း ကျွန်တော့်၏ ကြည်လင် သန့်ရှင်းသော စိတ်များ ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော နှောင့်ယှက်ခြင်းများ သည် အလွန်ဖြူသော စိတ်ပေါ်တွင် မင်စက်ကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအရာသည် ကား အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ရှင် မမေတင်ကလေး၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်တော်သည် မမေတင်နှင့် မတွေ့မီ မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမျှ များစွာ စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်း မရှိသည် မှန်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါမူ အေးမြကြည်လင်သော မမေတင်ကလေး၏ မျက်နှာရူပါရုံတည်း ဟူသော သံယောဇဉ်ကြိုး ကလေးသည် ကျွန်တော့်အသည်းကို ချည်နှောင်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ငြိတွယ် လျက်ရှိလေ၏။ ညဉ့်အခါများ တွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့အိပ်၍ မပျော်ဘဲ မမေတင်၏ လှပဖြူဝင်းသော ပုံသဏ္ဌာန်သည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းအရာ များကို မဆိုးထားဘိ၊ အရိပ်အမြွက်ကိုမျှ မပြဝံ့ချေ။ မမေတင်၏ မျက်နှာထားပုံ၊ စကား ပြောဆိုပုံနှင့် တကွ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်သော အခြေအနေကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် မမေတင်မှာ ကျွန်တော်၏ အပေါ်၌ မောင်အရင်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ချစ်ခင်သည့် လက္ခဏာရှိသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ ဤအရာမျိုး၌ များစွာ မကျင်လည်ခဲ့သည့် အပြင်၊ မမေတင်မှာ လည်း အလွန်ပင် ကျစ်လျစ်သိမ်မွေ့၍ ဣန္ဒြေရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ စကားမျိုးကိုစတင်၍ ပြောဆိုရန် ခဲယဉ်းလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဤကဲ့သို့ မမေတင်တို့ အိမ်သားတစ်စုနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ ၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးမည့် အကြောင်းအရာများ လည်း တစ်နေ့သ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောညဉ့်၌ ကျွန်တော်သည် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုညဉ့်သည် ကားအလွန်ပင် ချမ်းအေးလျက် မေမြို့၏ ပြင်းထန်သော အေးချမ်းခြင်းသည် ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲသို့ ရောက်လုခမန်းဖြစ်ကာ ဆီးနှင်းတို့ သည် လည်း အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့ မှ ဝိုင်းရံလျက် ရှိလေ၏။ လဆန်း (၈) ရက် လကလေးသည် ဆီးနှင်းများ အကြားထဲမှ လွန်စွာ အားနည်းသည့် ဟန်ဖြင့်

သာလျက်ရှိလေ၏။ အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်သွားသည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ နဂိုကပင် ကြောက်စိတ်မရှိသည့် ပြင် သွားရသည့် လမ်းများမှာ လည်း သွားနေကျလမ်းပင် ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ်မျှ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြခြင်း မရှိချေ။ ကျွန်တော်လည်း အအေးမိခြင်းတို့ မှ ကာကွယ်စေရန် အလွန်ထူထဲသော သက္ကလတ် ကွတ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းတွင် လည်း မျက်စိကိုသာ ဖော်ပြီး သိုးမွေးသက္ကလတ် ဦးထုပ်ကြီးကို စွပ်ထားလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း လျင်မြန်စွာ အိမ်သို့ ရောက်ရန်သဘောနှင့် ။ မမေတင်တို့ အိမ်နံဘေး လမ်းကြားထဲမှ ဖြတ်၍ လာခဲ့ရာ မမေတင်တို့ တိုက်နှင့် ကျွန်တော် နေထိုင်သော အိမ်သို့သွားသော ကျောက်စရစ် လမ်းကလေးပေါ် သို့ ရောက်လေလျှင် ကျွန်တော်၏ ရှေ့က မနီးမဝေးတွင် ပင် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို ဖြတ်၍ တိုးသွားသော အသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ လုံးပတ်အားဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ခန့်ရှိသော မြွေစိမ်းကြီး တစ်ကောင်သည် ယခင်က ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင် လမ်းဘေးရှိ လုံးပတ်အားဖြင့် ထွာဆိုင်ခန့်မျှရှိသော ထင်းရှူးပင်ကလေး တစ်ပင်ကို ရစ်ပတ်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ တစ်ခဏမျှ ရစ်ပတ်ပြီးသော် တွန့်လိမ်၍ လာသော လမ်းအတိုင်းပင် ပြန်၍ သွားပြီးနောက် အလွန်ထူထပ်သော ချုံကြားထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ ၏။

ဤအခြင်းအရာများ သည် တစ်မိနစ်အတွင်းလောက်တွင် ဖြစ်ပျက်လေသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သေသေလျက် ငေးမောကာ ကြည့်ရှု၍ နေလေ၏။ ထို့နောက် သတိတရဖြင့် ကျွန်တော့်၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်

လေရာ အချိန်မှာ (၁၂) နာရီတည့်တည့် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏

။ ထိုအချိန် ၌ ကား တစ်မြို့လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။ မမေတင်တို့ ၏ အိမ်သားတစ်စုမှာ လည်း မိမိတို့ အိပ်ရာများ တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက် နေကြသည့် လက္ခဏာဖြင့် ချုံတစ်ခုလုံးသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက် ချုံကြားများ ထဲမှ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များ အော်မြည်ကြသော အသံများ နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်မှ အော်သော ညဉ့်ငှက်ကလေးများ ၏ အသံတို့ သည် သာလျှင် ခြံတစ်ခုလုံး၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလန့်တကြား ဖြစ်စေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်တွင် မမေတင်၊ ဒေါ်ပုတို့ နှင့် အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိစဉ် ညဉ့်၌ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အခြင်းအရာများကို မမေတင်တို့ အား ပြန်လည်ပြောကြား လေရာ မမေတင်မှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လှသည့် လက္ခဏာဖြင့် "ရှိချင်လည်း ရှိမှာ ပေါ့ ကိုဘလှိုင်ရယ်။ ကျွန်မတို့ ခြံကြီးကလည်း အရှုပ်သားကလား။ သို့ပေမဲ့ ... ခုလောက်ကြီး တဲ့ မြွေမကြီးများ တော့ နေနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး"

"မကြွေ မြွေစိမ်းကြီး မမေတင်ရဲ့ "

"မြွေစိမ်းများ ကြီးတော့လည်း အဆိပ်ရှိပြီး စိုးရိမ်ရတာပဲ။ ညများ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါ ကိုဘလှိုင်ရယ်"

နောက်တစ်လမျှကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ညဉ့် (၁၁) နာရီအချိန်လောက်တွင် အိပ်ရာသို့ မဝင်ချင်သေးသဖြင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။ စားပွဲတင် လသာမှန်အိမ်သည် လည်း ကျွန်တော်၏ ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ထွန်းလင်း တောက်ပလျက် ရှိပေ၏။ ထိုညဉ့်သည် ကား မေမြို့တွင် အအေးဆုံးသော နိုဝင်ဘာလ ညဉ့်တစ်ညဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်တွင်းရှိ သွေးများ သည် ခဲလှမတတ်ရှိလေ၏။ ဆီးနှင်းများ

နှင့် တကွ ထူထပ်သော မြူခိုးမြူမှုန်များ သည် မေမြို့တောင်များ ပေါ်တွင် ပိတ်ဆီးပြီး ထူထပ်များ ပြားစွာ ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ အလွန်တရာထူသော သားမွေးစောင်ဖြင့် ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်လျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း စာတစ်အုပ်ကို စိတ်အားကြီးစွာဖြင့် ဖတ်လျက်ဖြစ်ရာ ထိုဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းမှာ လွန်စွာပင် ဖတ်၍ ကောင်းသဖြင့် ပြီးမှ ပဲ အိပ်တော့အံ့ဟု စာကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ဖတ်ရှုနေရာ အချိန်မှာ ကုန်လွန်၍ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော့်၏ စိတ်သည် ထိုစာအုပ်ထဲသို့ ရောက်လျက်ရှိနေစဉ် မမေတင်တို့ အိမ်ဆီမှ "အောင်မယ်လေးခင်ဗျ"ဟု နက်ကျယ်စွာ ဟစ်အော်လိုက် သော အသံကြီးတစ်ခုကို နားတွင် ကြားရလေ၏။ ထိုဟစ်အော်သောအသံသည် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍ အော်ရန် အားထုတ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူသည် ဟစ်အော်သူ၏ လည်ပင်းကို ညှစ်၍ ထားသည့် လက္ခဏာဖြင့် ဆုံးအောင် မအော်နိုင်ဘဲ "အောင်မယ်"မျှသာလျှင် ကြားရပြီးနောက် အသံသည် လည်းတိုတောင်းစွာ ပြတ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ထိုအသံကြီးသည် မမေတင်တို့ အိမ်ဆီမှ လာသော အသံ ဖြစ်ကြောင်းကို သိသည် နှင့် စောင်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပစ်ချခဲ့ပြီးနောက် အိပ်ရာ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် အသင့်ထားလျက် ရှိသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ဆွဲပြီးလျှင် အသံကြားရာ မမေတင်တို့ အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။

မမေတင်တို့ တိုက်ဆီသို့ ယခင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးဖြင့် ပြေးလာခဲ့ရာ တိုက်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်မျှ ဝေးသောနေရာသို့ရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် တိုက်အတွင်း သမံတ

လင်း ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည့် အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ရှိနေစဉ် မမေတင်နှင့် ဒေါ်ပုတို့ မှာ မီးတိုင်များ ထွန်းညှိကာ၊ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ "အောင်မယ်လေး ... လာကြပါဦးရှင် ... ကိုဘလှိုင် ... ကိုဘလှိုင် ကယ်တော်မူပါ" စသည် ဖြင့် ကျွန်တော်၏ နာမည်ကို သံပြိုင်ခေါ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မိမိလာသည့် အကြောင်းကို ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်ရာ မမေတင်မှာ ကား အလွန်တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့် "အိမ်ရှေ့တံခါးက ဝင်ခဲ့ပါ ကိုဘလှိုင်" ဟု ပြောဆိုကာ အောက်ထပ် အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်၍ ပေးလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း တိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်လေလျှင် ဒေါ်ပုမှာ ရေနံဆီမီးခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်လျက် မမေတင်မှာ လည်း လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် "ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ကိုဘလှိုင်ရယ်၊ ဘိုးမှီတော့ သေရှာပါပြီ" စသည် ဖြင့် ပြောဆိုကာ ကျွန်တော့်၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လည်း တိုက်၏ အောက်ထပ် အလယ်ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ကျွန်တော်တို့ အရှေ့က မီးရောင်တွင် လဲ၍ နေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို မြင်ရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ မြင်ရလေလျှင် မမေတင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်

"ဘိုးမှီပါပဲရှင် ... ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ရပါလိမ့်မလဲ။ ခုတင်က အော်လိုက်တာလည်း သူ့ အသံပါပဲရှင်။ ကြည့်ပါဦး ... ကိုဘလှိုင်ရယ်" ဟု ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောဆိုရှာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ လည်း လဲနေသောလူတစ်ယောက်၏ အနီးသို့ရောက်လေလျှင် ထိုလဲနေသူမှာ အခြား မဟုတ် မမေတင်တို့ ၏ အစေခံဘိုးမှီဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။

အလောင်းသည် ပြတင်းပေါက်ကိုခြေပြုပြီးလျှင် ပက်လက်လဲလျက် မျက်လုံးများမှာ လည်း ပေါက်၍ ထွက်လုခမန်း ပြူးလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ လက်နှစ်ဖက်မှာ လည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဘိသကဲ့သို့ လက်သီးများကို ရင်ပေါ်တွင် တင်ကာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ သေသူ ဘိုးမှီ၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိရလေလျှင် မမေတင်မှာ ကျွန်တော်၏ နောက်မှ ကျွန်တော်၏ လက်ရုံးများကို ဆွဲကိုင်ကာ မျက်စိမှိတ်လျက်

"ကျွန်မ မကြည့်ဝံ့ပါဘူးရှင်။ ကိုဘလှိုင်သာ တစ်ဆိတ်ကြည့်ပြီး လုပ်လိုက်ပါတော့ရှင်။ ဪ ... ဘိုးမှီ ... ဘိုးမှီ ... ဖြစ်ရလေခြင်း ဘိုးမှီရယ်။ ဘယ်လိုလူများ နှိပ်စက်လို့ ပါလိမ့်မလဲ" စသည် ဖြင့် ဟစ်အော် ငိုကြွေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သည် တိုင်အောင် မမေတင် အား လိုက်၍ ပို့ထားပြီးနောက် မမေတင်နှင့် ဒေါ်ပုတို့ ကို မကြောက်ရန် အကြောင်းများကိုသာ အတန်တန် ပြောဆိုမှာ ထားခဲ့ပြီးသော် အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကြောက်ရွံ့သောစိတ်မရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဘိုးမှီ၏ အလောင်းကို သေချာစွာ လှန်လှောကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အလောင်းမှာ ခေါင်းတွင် သမံတလင်းဖြင့် ထိခိုက်မိ၍ တစ်လက်မခန့် ကွဲလျက် ရှိသော ဒဏ်ရာမှ အပ အခြားသောဒဏ်ရာများကို မတွေ့ရချေ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကျေနပ်သေးသည် နှင့် ပူနွေးလျက်ပင် ရှိနေသေးသော ဘိုးမှီ၏ အလောင်းကို ထူမ၍ ကြည့်ရှုပြန်ရာ အလောင်းမှာ ဆွဲကြိုးချ၍ သေနေသောသူကဲ့သို့ လည်ကုပ်ကျိုးလျက် လည်ပင်းမှာ လည်း ကြိုးဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ရှည်သော

တစ်စုံတစ်ရာဝတ္ထုနှင့် သော်လည်းကောင်း ပြင်းထန်စွာ ပတ်ရစ်၍
ထားဘိသကဲ့သို့ ပွန်းပဲ့၍ နေသည် ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း မမေတင်တို့ အား ၎င်းအမှုကို ပုလိပ်များအား တိုင်
တန်းလျှင် သင့်လျော်မည့် အကြောင်းများကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော့်
အိမ်တွင်

စေခိုင်းထားသော အစေခံမောင်ဘိုးလူအား အကျိုးအကြောင်းကို
ပြောဆိုပြီးလျှင် ဂါတ်သို့ စေလွှတ် လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မမေ
တင်တို့ အိမ်တွင် အကျိုးအကြောင်းများကို နှီးနှောတိုင်ပင်ကာ
စောင့်ခိုင်းလျက် ရှိနေလေရာ တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ တစ်နာရီထိုးသံကို
ကြားရသောအခါ တိုက်ရှေ့မှ ခြေသံများကို ကြားရသဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်
လှစ်လိုက်ရာ ဘိုးလူနှင့် တကွ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့် စုံထောက် အ
င်စပိတ်တော် တစ်ယောက်တို့ သည် ဝင် လာလေ၏။

စုံထောက်အင်စပိတ်တော်မင်း မောင်ဘိုးဟန်မှာ
ကျွန်တော့်ကိုသိရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လေလျှင် "အလို ... မြို့
အုပ်မင်းရောက်နေပါကလား။ အမှုက ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျာ။
တစ်ဆိတ်လောက် အမိန့်ရှိပါဦး။ ဒီအိမ် က မြို့အုပ်မင်းအိမ်ပဲ မဟုတ်
လား" ဟု (မမေတင်မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်း

ကြည့်၍ မေးလေသည်)

"မဟုတ်ပါဘူး စုံထောက်မင်းရဲ့ ။ ဒီအိမ်က ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ မ
မေတင်အိမ်ပါ။ ကျွန်တော်က မြောက်ဘက်ကအိမ်ကို ငှားနေပါတယ်"
ဟု ပြောဆိုကာ

ကျွန်တော်လည်း အော်သံကြားသည် မှ စ၍ ယခုတိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သ
ည့် အကြောင်းအရာများကို ပြန်လှန်ပြောဆိုလေ၏။

စုံထောက် အင်စပိတ်တော်မင်း မောင်ဘိုးဟန်မှာ လည်း ကျွန်တော် ၏ စကားများကို အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် နားထောင်ပြီးသော်၊ မမေ တင်ဘက် သို့ လှည့်၍ "ကိုင်း ... မမေတင်ကလည်း သိသမျှ တစ်ဆိတ် လောက် ပြန်ပြော ပါဦးခင်ဗျာ"ဟု ပြောဆိုရာ မမေတင်သည် "ပြောရ တာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ သိ

သလောက်တော့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ အမှုမတော့ မပြောရင် ဘယ်ပြီးမလဲ" ဟု ရဲတင်းစွာ ပြန်ကြားပြောဆိုလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကား မမေတင်သည် အလွန် ချမ်းအေးလှသဖြင့် သက္ကလတ်လုံချည် ပန်းနုရောင်ကလေးကို ဝတ်ဆင်လျက် ခေါင်းတွင် လည်း အအေးမှ ကာကွယ်စေရန် ပန်းနုရောင်ရှောစောင်ကလေး တစ်ထည်ကို ရစ်ပတ်လျက် ထားသည် ဖြစ်လေရာ လွန်စွာပင်ကြည့်ရှု၍ ကောင်းလှ ပေ၏။ လှပဖြူဝင်းသော သွားကလေးများမှာ လည်း မမှီန့်တမှီန့်နေသော မီးရောင် တွင် အရောင်ထွက်သကဲ့သို့ ထင်ရပေ၏။ မမေတင်မှာ စကားပြောသောအခါ တို့၌ ပြုံးရယ်လျက် စုံထောက် မောင်းဘိုဟန် မေးသော အချက်များကို ရှင်းလင်းစွာ ပြန်ကြား ဖြေဆိုလေ၏။

"သည် လိုပါ ... စုံထောက်ကြီးရဲ့ ။ သည် ကနေညဟာ ခါတိုင်းထက် စောစောကျွန်မတို့ အိပ်ရာထဲ ဝင်တာကိုး။ ကျွန်မနဲ့ အန်တီကတော့ ကိုဘလိုင်သိတဲ့ အတိုင်း အပေါ်ထပ် အခန်းထဲမှာ အိပ်ကြတယ်။ သူငယ်လေးကတော့ အောက်ထပ်မှာ အိပ်တယ်"

"ဒီသူငယ်ကလေး အကြောင်းကကော"

"သည် လိုပါရှင် ... ဒီသူငယ်ကလေးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မတို့ ဖေဖေက မွေးစား လာရတယ်ရှင်။ အမျိုးကတော့ ရှမ်းမျိုး။ သီပေါကခေါ်လာတယ် မိဘလည်း မရှိ။ ဆွေမျိုးဉာတိ လည်း မရှိပါဘူးရှင်။

ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုအိမ်မှာ ခိုင်းစေတဲ့ လူရယ်လို့ တောင် သဘောမထားဘဲ မောင်ကလေးလို သဘောထားပြီး မွေးခဲ့ပါတယ်ရှင်။ သည် ဟာနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မကလည်း တစ်ရေးနိုးတော့ သူ့ကို လှမ်းပြီးခေါ်တာကိုရှင့်"

"ခေါ်တော့ ထူးသလား"

"ထူးပါတယ်ရှင်။ သည် တော့ကာ ကျွန်မက အောက်ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ပြီးပလားလို့ မေးတော့ သူ့အနားက အပေါက် မပိတ်ရသေးဘူးတဲ့ ။ သူလည်း စာဖတ်နေလို့ အိပ်ခါနီးမှ ပိတ်မယ်လို့ တဲ့ "

"ခါတိုင်းကော သည် လိုမဖွင့်ဘဲ ထားတတ်သလား"

"ခါတိုင်းတော့ မထားပါဘူးရှင်။ ပိတ်ထားတာပါပဲ"

"သည် တော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ"

"စိတ်အထင်တော့ (၁၂) နာရီလောက် ထိုးပြီးထင်တာပဲ။ အသေအချာတော့ မပြောတတ်ဘူးရှင့်"

"ကိုင်း ... ပြောပါဦး"

"သည် လိုနဲ့ ပြောပြီးလို့ ကျွန်မတို့ အိပ်မယ်လို့ မှေးမှေးကလေး ပျော်ခါရှိသေးတယ်၊ အောင်မယ်လေးခင်ဗျလို့ အောက်က အော်သံကြားတာပါပဲရှင်။ သူလည်ပင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ညှစ်ထားသလို အသံကြီးအစ်ပြီးနေတဲ့ အသံလည်း ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ဒုန်းဆို သမံတလင်းပေါ်သို့ လဲသွားတဲ့ အသံကြီးကြားရတာပဲ"

"ခြေသံများကော မကြားမိလိုက်ဘူးလား"

"မကြားမိပါဘူးရှင်"

"သည် ဟာဖြင့် သမံတလင်းပေါ်ကို လဲကျတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ မသေဘူး ထင်သလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျုပ်တို့ လည်း သည် လိုထင်တာပဲ မမေတင်။ မဟုတ်ဘူး လား မြို့အုပ်မင်း ခင်ဗျား" (ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်)

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ် သဘောလည်း သည် လိုထင်ရတာပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြင်ဘက်ကနေပြီး လည်ပင်းကို ညှစ်မယ်ဆိုရင်လည်း သံတိုင်တွေခံနေတော့ နောက်ကို ပြန်ပြီးရုန်းနိုင်ရမယ်။ သို့ပေမဲ့ အပြင်ဘက်ကနေပြီး ကြိုးနဲ့ များ ဖမ်းရင်ဖြင့် အင်း သည် ဟာလည်း အခက်သားပဲ။ ကိုဘိုးဟန် ကျုပ် လည်း ပဲ တိုက်ပေါ်မှာ ရှာပြီးပြီ။ ဘာမျှ ခြေရာလက်ရာ အစအနမတွေ့ဘူး။ လဲတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ တော့ ဖြစ်ရင် အမှန်သေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘိုးဟန်။ ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်း ကြီးယုံကြည်ပါတယ်"

ဟု ပြောဆိုသောအခါ စုံထောက်မောင်ဘိုးဟန်လည်း အလွန် စိတ်ရှုပ်သည့် မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကို ကုတ်ပြီးလျှင် ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်အား အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ယူသွားရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ခေတ္တမျှ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

မောင်ဘိုးမှီ၏ ဈာပနကိစ္စ ပြီးစီးပြီးနောက် ခုနစ်ရက်ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်တော့်မှာ မမေတင်တို့ အိမ်မှာ ပင် လာရောက်၍ အိပ်ရလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ အိမ်ပေါ်ထပ် အပြင်ခန်းတွင် ခေါက်ခုတ်ကလေး တစ်ခုဖြင့် အိပ်စက်လျက် မမေတင်နှင့် ဒေါ်ပုတို့ မှာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို အတွင်းက သော့ခတ်ပြီးလျှင် အိပ်ကြကုန်၏။

ကျွန်တော်နေထိုင်သော အိမ်မှာ မူ ရုံးစာအုပ်များမှ တစ်ပါး အခြားစိုးရိမ်ပူပန်ရန် ပစ္စည်းဟူ၍ မရှိသောကြောင့် အစောင့် ဘိုးလူကိုပင် အစောင့်ထားပြီးလျှင် ကျွန်တော်မှာ မူ မမေတင်တို့ အိမ်၌ပင် စောင့်ရှောက်ကာ အိပ်ရလေသည်။ ။

တစ်နေ့သောည၌ ကျွန်တော်လည်း အောက်ထပ်မှ နေ၍ ဒေါ်ပုနှင့် နှင်းမေတို့ အလန့်တကြား အော်သံကြားသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးပြီး ထ၍ ထိုင်မိ လေ၏။ (နှင်းမေဆိုသူမှာ မောင်ဘိုးမှီသေဆုံးမှ ခေါ်၍ ထားသော အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ် သူငယ်မကလေး ဖြစ်လေသည်) ကျွန်တော်လည်း အော်သံကြားလျှင် ကြားချင်း အိပ်ရာမှ လူးလိုမ့်၍ ကမူးရှူးထိုး ထပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေး လေရာ ဒေါ်ပုနှင့် နှင်းမေတို့ မှာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးလျှင် ကြက်သေ သေလျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ များစွာ အံ့သြလျက် အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းလျက်ရှိရာ ဒေါ်ပုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြီးလျှင် "မြွေကြီး တစ်ကောင်ဟာ တိုင်ကိုပတ်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ် မောင်ဘလှိုင်ရဲ့ "

"အလို ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဒေါ်ဒေါ်။ ဘယ်တိုင်ကို ပတ်နေတာလဲ"

"လုံးပတ်ကတော့ လက်ကောက်ဝတ်လောက် ရှိတယ်။ မြွေစိမ်းကြီးပဲလား၊ ကြိုးကြီးပဲလား မသိပါဘူး မောင်ရယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မျက်စိမူနံ၊ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေတော့ မြွေထင်တာပဲ မောင်ရယ်"

"သည် ဟာဖြင့် ကျွန်တော် အရင်တွေ့တဲ့ မြွေကြီးပဲ ထင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်။

ကြိုးတော့ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အပြင်ဘက်က ကြိုးနဲ့ ပစ်ပြီး တိုင်ကို ဘယ်သူ လာပြီး ချည်နေဦးမှာ လဲ။ ချည်ပြန်ရင်လည်း ဘာလုပ်ဖို့ ချည်မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ။ မဟုတ်ဘူး လား ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ပြောတာ။ ဘာပြုလို့ ဒေါ်ဒေါ်က ဆင်းလာတာ လဲ။ ခြေသံကြားလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... မောင်ဘလှိုင်ရယ်။ ခြေသံလည်း မကြားရပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်လည်း နှင်းမေနဲ့ အတူတူထပြီးလျှင် အောက်ကိုဆင်းလာရင်း တွေ့တာပါ"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း ကျွန်တော်လည်း ညဉ့်က မြွေပတ်၍ နေသည် ဆိုသော တိုင်နှင့် တည့်တည့် ပြတင်းပေါက် အတွင်းအပြင်များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ အလွန်ပင် ထူးဆန်းသော အရာများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအရာများမှာ ၎င်းပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့် ကျောက်စရစ်ခဲ လမ်းပေါ်တွင် ဗြဲကလေးလက်မ ခန့်ရှိ အစင်းကြီးတစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်မှ လာပြီးလျှင် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော မြက်ခင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့် ချုံကြီးပေါ်တွင် ပျောက်ပြီးသွားလေ၏။

ဤထက်ပင် ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုမှာ ၎င်းပြတင်းပေါက်၏ ငါးမူးလုံးခန့်ရှိ သံတိုင်နှစ်ခုသည် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးကင်၍ လိမ်ထားဘိသကဲ့သို့ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကွေးကောက်ပြီးလျှင် လိမ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤအခြင်းအရာများကို တွေ့ရှိရလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း အံ့သြခြင်းမက အံ့သြလျက် စိတ်ထဲတွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးထင်မိလေ၏။ မမေတင်တို့ နေသော တိုက်ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်တည့်ဥပစာတွင် စတုရန်းအားဖြင့် ပုဆိုးသုံးပတ်ခန့်ရှိ နွယ်ချုံကြီးတစ်ခုရှိလေသည် ဖြစ်ရာ ၎

င်းနွယ်ချုံကြီးများ နှစ်ရှည်လများ စိုက်ပျိုးလာခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏ အမြစ်များကို မမြင်ရဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ထူထပ်သော မြက်များ နှင့် အခြားနွယ်ပင်များ ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည် ဖြစ်ရာ ၎င်းနွယ်ပင်ကြီး ၏ အပင်ရင်းမှာ မြင်နိုင်သော နေရာများမှ အသေအချာ ကြည့်ရှုခဲ့ပါမူ လုံးပတ်ထွာဆိုင်ခန့်မျှ ရှိလေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မမေ တင်တို့ ဝင်းခြံထဲတွင် မကြာမကြာ နှောင့်ယှက်လျက်ရှိသော မြွေကြီးသ ည် ၎င်းချုံပုတ်ကြီးထဲတွင် ပင် တွင်းဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အသိုက်ကြီး ပြုလုပ်၍ သော်လည်းကောင်း နေပေလိမ့်မည်။ ၎င်းမြွေကြီးသည် ညတိုင်းပင် ထွက်၍ အစာရှာဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ၎င်းမြွေကြီးမ၊၁ အကယ်၍ အဆိပ်အတောက် ရှိသည် မဟုတ်သော်လည်း မိမိ၏ အစာကို လိမ်ပတ်၍ အရိုးအသားများကို ည က်ညက်ကြေစေပြီးသော် သေစေတတ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မမေတင်တို့ အိ မ်တွင် သေဆုံးသွားသူ အစေခံဘိုးမှီလည်း လူသတ်၍ သေနိုင်မည် မဟု တ်ရာ။ သမံတလင်းပေါ်တွင် လဲ၍ သွားသော ဒဏ်ရာကြောင့် လည်း ဟု တ်လိမ့်မည်မထင်။ အကယ်စင်စစ် အားဖြင့် ဘိုးမှီသည် ပြတင်းပေါက် က တံခါးကို ပိတ်နေခိုက်တွင် ၎င်းမြွေကြီးသည် ရုတ်တရက် ဝင် လာပြီး လည်ပင်းကို လိမ်ပတ်တန်ရာ၏။ ၎င်းမြွေကြီး၏ လိမ်ပတ်သောအားသ ည် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်ပါသနည်း ဟု မူ ယခု ကွေးနေလျက် ရှိ သော သံချောင်းများကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်ပေ၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်လည်း မမေတင်အား အကျိုး အကြောင်းပြောဆိုပြီးသော် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ထွက်လေ့ရှိ သော မြွေကြီး၏ ရန်ကို နှိမ်နင်းရန် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ဆံပင်ကျ အောင်သွေးပြီး၍ ၎င်းပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ညဉ့် (၁၀) နာရီကစ၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း မှန်အိမ်များကို ထွန်းညှိထားခြင်းထက်၊ မီးမထွန်းဘဲ စောင့် ဆိုင်းနေက သာ၍ ပင်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သဘောရပြီးလျှင် မီးများကို ငြိမ်းလိုက်ပြီး စိတ်အားကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းအပြင် အရေးအကြောင်းရှိက လွယ်လင့်တကူ ရရှိနိုင်စေရန် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် ခြောက်လုံးပြုး သေနတ်ကိုလည်း စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်၍ ထားပေ၏။ မမေတင်မှာ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အား အတန်တန် တောင်းပန်မရသောအဖြစ်ကို သိလေလျှင် လှေခါးရင်းတွင် ဒေါ်ပုနှင့် အတူ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိပေ၏။ အစေခံဘိုးလူကိုလည်း အရေးအကြောင်း ရှိခဲ့လျှင် ရနိုင်စေရန် ဓားရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် မနီးမဝေးတွင် နေစေ၏။

ထိုည၌သည် ကား ခါတိုင်းထက်ပင် ချမ်းအေးသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

ခြံတစ်ခုလုံးသည် လွန်စွာပင်မှောင်လျက် ကောင်းကင်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် တောက်ပလျက်ရှိသော ကြယ်ကလေးများ ၏ အလင်းရောင်ကလေးသည် သာလျှင် ပြတင်းပေါက်တွင် အနည်းငယ် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဆွယ်တာအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် အအေးမှ လုံစေရန် လည်ပင်း၊ နားရွက် စသည် တို့ ကို ထူထပ်သော ဖလန်နယ်များ ဖြင့် ပတ်လျက်ထားလေ၏။ ကျွန် တော်လည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်အားကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်နေရာ ည၌သည် လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လှသဖြင့် အိမ်တွင်းရှိလူများ ၏ အသက်ရှူသံကိုပင် ကောင်းစွာ ကြားရလေ၏။

အတန်ငယ်မျှကြာသော် (၁၁) နာရီခွဲသံကို ကြားရလေသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း မိမိခန့်မှန်းသော အချိန်မှာ နာရီဝက်ခန့်မျှသာ လိုတော့သ

ည့် အကြောင်းကို သိလေလျှင် လွန်စွာပင် စိတ်အားထက်သန်လှသဖြင့် မနေနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဓားရှည်ကိုသာ မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်လျက် စောင့်ဆိုင်းကာနေစဉ် (၁၂) နာရီထိုးရန်မှာ (၁၀) မိနစ်ခန့်မျှသာလိုသော အချိန်သို့ ရောက် လာလေလျှင် ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းထဲတွင် အလွန်မွန်သော အနံ့တစ်မျိုးကို ရရှိပြီးလျှင် သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်မျှ ပြင်းစွာချေပြီး နောက် အိမ်ရှေ့ပြတင်း သံတိုင်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် လျှပ်စစ်ဓာတ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာပင် တိုးဝင်၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်လေ၏။ မည်မျှလောက် ပြင်းထန်စွာ ရစ်ပတ်ထားသည် ဟု ပြောရန် အချိန်မရှိချေ။ ပန်းပဲပြုတ်တူကြီးဖြင့် လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်မိ သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ သတိနှင့် စောင့် ဆိုင်းနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဓားဖြင့် ညာဘက်က ခုတ် လိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း အားရှိသလောက် မခုတ်နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော့် အော်သံနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော အကြောင်းများကို မြင်လျှင် မမေတင်၊ ဒေါ်ပုနှင့် တကွ ဘိုးလူတို့ သည် လာရောက်ကြလေ၏။ ဘိုးလူသည် လည်း လျင်မြန်စွာ လက်ဝဲဘက်ကို လှမ်း၍ တအားခုတ်လိုက်ပြန်ရာ လည်၌ ပတ်ထားသော အပတ်သည် လျော့သွားသဖြင့် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်သို့ စေးထန်းသော အရည်များ ကျ လာလေ၏။

ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီပေါ်တွင် မြွေကြီးကို ဓားနှင့် ခုတ်လိုက်ရာ ပြတ်သွားသော အပိုင်းမှ ထွက်သော သွေးတို့ ဖြင့် ရဲရဲနီလျက်ရှိနေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့လေရာ မှန်အိမ်များကို ထွန်းညှိပြီးနောက် ကြည့်ရှုရာ ကျွန်တော်တို့ တွေးထင်ခဲ့သမျှအရာ များ သည် တစ်ခုမျှ မမှန်ကန်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ အကြောင်းမှာ မူကား မြွေကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဟု မှတ်ထင်ရသောအပိုင်း အပြတ်များ သည် မြွေ၏ ကိုယ်ကာယ အစိတ်အပိုင်း မ

ဟုတ်ဘဲ ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အိမ်ရှေ့၌ လွန်စွာပင် အသက်ရှည် လှသော နွယ်ပင်ကြီးမှ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီပေါ်သို့ ကျသောအရည်များမှာ လည်း မြွေ၏ သွေးမဟုတ်ဘဲ နွယ်ပင်ကြီးမှ ထွက်သော သစ်စေးများ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရပါကြောင်း။

ကျွန်တော့်မှာ ၎င်းနွယ်ပင်ကြီး လည်ကို အပတ်ခံရသဖြင့် အနည်းငယ်မျှပင် မထိခိုက်သော်လည်း နှစ်ရှည်လများ ပင် ဖျားနာနေသော သူကဲ့သို့ အားအင်တို့ မှာ ကုန်ခန်းလျက်ရှိရာ မမေတင်တို့ မှာ ကျွန်တော့်အား အထူးဂရုစိုက်၍ ပြုစု ရပေသောကြောင့် မကြာမီ ပကတိအတိုင်း ကျန်းမာချမ်းသာလာခဲ့ပါကြောင်း၊ ကျွန်တော့်၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်သော နွယ်ပင်ကြီးကို အပြီးတိုင် မီးတင်ရှို့ လိုက်လေ၏။ ဤနွယ်ပင်ကြီးများ ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းအရာများကို ယခု အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး (၆) လခန့်ရှိမှ ကျွန်တော်သည် မမေတင်တို့ ၏ ဖခင်ဆရာဝန်ကြီး၏ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ တွေ့ရှိရလေသည် ။ ၎င်းစာအုပ်ကြီးမှာ မူ စက်တင်ပုံနှိပ်၍ ထားသော စာအုပ်ကြီး မဟုတ်ချေ။ လက်ရေးများ ဖြင့် ရေးသား မှတ်တမ်းတင် ထားရှိသည် ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းစာအုပ်ကြီးမှာ "SILENT HOUSE" ခေါ် အိမ်ကို ပထမပိုင်ဆိုင်သူ လောကဓာတ်ပညာနှင့် သစ်ပင် အမျိုးမျိုးတို့ ကို နားလည်သော အတတ် (BOTANY)ကို အထူးပင် ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်လူမျိုး ဗိုလ်ကပြားကြီး ထံမှ မမေတင်တို့ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီး ရရှိဟန်တူလေသည် ။ ၎င်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသဖြင့် မြန်မာလို ပြန်ဆိုလေသော် အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။

၎င်းနွယ်မျိုးကို ပထမဦးစွာ ပသျှူး ကျွန်းဆွယ်တွင် တွေ့ရှိရလေသည် ။ ပသျှူးကျွန်းဆွယ်မှာ ပူအိုက်သော နေရာဌာနပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြန့်ပြူးသော မြေမျက်နှာပြင်မှာ မပေါက်ဘဲ ချမ်းအေး၍ ဆီးနှင်းထူထပ် ရာ တောင်စခန်းတို့ ၌ များ စွာပင် ကြီးပွားတတ်လေသည် ။ ၎င်းနွယ်ပင် မျိုးများမှာ အနှစ် (၃၀) ကျော် လွန်သောအခါ လွန်စွာထူးဆန်းသော သတ္တိတစ်ခုရှိလေသည် ။ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် အသက်ဝင်၍ လာဘိသကဲ့သို့ နွယ်ကြိုးများ သည် ရှည်ထွက်၍ လာပြီးလျှင် ရှေ့တူရုတွင် တွေ့ရှိသမျှ မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမဆို စပါးကြီးမြွေသည် သားကောင်ကို လိမ်ပတ်ဘိသကဲ့သို့ ပတ်ရစ်တတ်လေသည် ။ ထိုကဲ့သို့ နွယ်များ ရှည်ထွက် လာပြီးလျှင် ပတ်ရစ်သည် ကို နွယ်ကစားသည် ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည် ။

အရှည်အားဖြင့် ကိုက် (၅၀) မျှပင် သွားတတ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရ၍ ဤကဲ့သို့ နွယ်ကစားသည့် အခေါင်းထဲတွင် ရှိသော အစေးသည် အရည်ပျော်၍ သွားလေသည် ။ ၎င်းနွယ်ပင်မျိုးမှာ ညဉ့်အခါ (၁၂) နာရီအချိန်တွင် အလွန်မွန်သော အနံ့တစ်မျိုးထွက်ပြီးလျှင် ၎င်းအပင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပသျှူးရာဇဝင်တစ်စောင်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည် ။

၎င်းနွယ်ပင်၏ အနီးတွင် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားလာကြရာ လူ၏ သွေးမှာ လည်း ၎င်းနွယ်ပင်၏ အစေးထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် နွယ်စေးနှင့် ရောစပ်၍ သွားလေကြောင်း ၎င်းလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားကြသောအချိန်မှာ လည်း ညဉ့် (၁၂) နာရီတွင် ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းနွယ်ပင်မှာ သန်းခေါင်အချိန်တွင် မြွေကဲ့သို့ နွယ်ကစားတတ် လေသည် ဟု ပသျှူးလူမျိုးတို့ ယုံကြည်၍ ၎င်းအပင်ကို (Malayan Creeper) သို့မဟုတ် (Live Creeper) ခေါ်လေ

သည် ။

စာဖတ်သူအပေါင်းတို့ နှင့် တကွ ကျွန်တော်လည်း နွယ်ပင်၏ ထူးဆန်းသော အကြောင်းများကို ကြားဖူးကြ ပေလိမ့်ဖြစ်ရာ ထိကရုံးပင်များမှာ လက်နှင့် ထိရုံ မျှနှင့် ပင် တွန့်လိမ့်၍ သွားတတ်ကြလေ၏။ ၎င်းအပြင် အသက်ရှိသကဲ့သို့ ဂမုန်းအမျိုးမျိုး၏ အကြောင်းကိုလည်း အကြိမ်အဖန်များစွာ ကြားဖူးပေ၏။ ဤတွင် မကသေး ပုပ္ပားတောင် တောင်ကလပ်တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော နွယ်ငန်းတစ်မျိုးမှာ တောင်ပေါ်မှ (၇) ရက်တစ်ကြိမ် လျှောကျ လာပြီးလျှင် တောင်ပေါ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ တက်သွားသည် ဟု ပြောသံကို ကြားဖူးလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ဘလှိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟု ယုံကြည်မိပါကြောင်း။
